

Sábado Santo

Queridos irmáns,

A primeira resposta dos seus ante o feito da resurrección do Señor Xesús é un asombro desconcertado e logo a alegría, o entusiasmo e o compartir gozoso, que será a continuación proclamación do Evanxeo.

Isto foi así nos inicios en Xerusalén e segue séndoo hoxe. O noso primeiro sentimento é a alegría incontida por esta vitoria, ao tomar conciencia de que aqueles que amamos e todos, pequenos e grandes, resucitarán, non quedarán esquecidos na escuridade, poderán colmarse de vida e de gloria.

E exclamamos, con Xob: Eu sei que o meu redentor vive, que se levantou sobre o po, e que eu mesmo verei a Deus, os meus propios ollos o verano[1]. O corazón échese de gozo pola certeza de que nada está abandonado, de que non se perderá o rostro tan querido, nin ningunha beleza e ningún ben; que non quedará sen resposta ningunha dor ou bágoa deste mundo. Resucitou de verdade “o noso amor e a nosa esperanza”.

[1] Cf. Xob 19, 25-27

Cristo o Señor, crucificado e morto contra toda xustiza, que despertara a esperanza máis crible que houbo nunca, para ser unha vez máis sepultada pola violencia e o cinismo do mundo, resucitou verdadeiramente e resplandece xa como unha luz nova, como vida invencible que ilumina o destino e a vida dos homes, o universo enteiro.

Isto é o autenticamente decisivo, do que depende a nosa fe: Xesucristo resucitou de feito ao terceiro día. A realidade deste acontecemento é o que de verdade importa, a novidade radical que se introduciría no noso mundo. Ao final, cada un toma posición, desde a súa liberdade íntima, ante esta Boa Noticia que nos alcanza na vixilia de Pascua, ante o anuncio dun feito incomparable, que só podería ser obra Deus todopoderoso e que só como tal é posible aceptalo: Cristo morreu na cruz –está claro– e resucitou ao terceiro día segundo as Escrituras –é a nosa fe, en Deus que resucita aos mortos.

Pero como a resurrección anunciada excede a experiencia que nos é accesible no mundo, aínda que corresponda ao anhelo da alma de todos, non temos modo de imaxinala, nin podemos deducila de ningún proceso natural. A tendencia ao escepticismo atopa niso unha base; xunto co temor de que ben tan grande e sorte semellante non sexa ao final máis que un soño. E así, no canto de permitir que este acontecemento cambie os horizontes da existencia, cabe responder que foi só un delirio, unha pantasma ou un “espírito”, seguramente imaxinados; ou ofrecer algunha outra explicación que podamos hipotetizar segundo a nosa cultura.

Pero non. O anuncio é claro e preciso: Aquel que morreu na cruz, o mesmo, con toda a súa humanidade, corpo e alma, cos signos visibles da misión cumprida e do amor vivido, é quen resucitou ao terceiro día. A persoa de Xesús, ningunha outra, levantouse glorioso de entre os mortos; só El fixo que o home xurdise do máis fondo do sepulcro, como o primoxénito de moitos irmáns.

Por iso, El mesmo será quen poida axudar aos seus discípulos para crer, quen se lles aparece, lémbbralles o seu camiñar xuntos en Galilea, revive a amizade compartida; quen lles explica o como e o porqué do sucedido en Xerusalén.

Precisamente por ser real, a resurrección de Xesús revélase afectando á historia vivida. Ningunha persoa sería real sen biografía, sen relacións con Deus e cos homes, sen unha misión e un destino na vida.

E así, Xesús, resucitando, leva a cumprimento a súa historia persoal, a súa misión e a súa obra; e renova a unidade cos seus, destinada xa a durar para sempre e que eles van comprendendo e relendo na compañía renovada do seu Señor agora glorioso, á luz do sucedido na noite da Pascua.

A esta unidade con El quere Xesús chamar ao mundo enteiro, convidándoo a compartir a súa vida e o seu destino glorioso por medio do bautismo.

Este é o mesmo modo en que nós poderemos ser tamén testemuñas da resurrección. Creceremos en certeza, en fe e en esperanza, comprendendo e conformando á luz da presenza do

Resucitado a nosa historia, a nosa intelixencia da vida, do futuro, do que é bo, digno, valioso, chamado a permanecer.

A verdade da resurrección resoará así iluminando a nosa existencia, dando consolo e fortaleza ao noso corazón; cambiando a nosa mirada sobre o próximo e sobre os nosos seres queridos, e enchéndoa da alegría e o respecto de quen os sabe chamados por Deus á vida para sempre.

E facendo posible que vivamos unidos, como discípulos do Señor, que teñen o gusto e a necesidade de camiñar xuntos, de poñer en común o entendemento das cousas da vida, e os recursos e a compañía para afrontalas.

Desta maneira, o noso amor fraterno, a nosa unidade como Igrexa, como discípulos do Señor, serán signos na historia da esperanza inmensa da resurrección. Tamén para nós é necesaria esta experiencia e este testemuño, para que nos confirmemos cada vez máis na verdade da nosa fe, na certeza de que Xesús resucitou e é o noso Salvador.

E así, mirando á realidade da nosa Igrexa concreta, das parroquias da nosa terra, das xeracións dos nosos pais, como a unha gran corrente de humanidade, chea de fe e de esperanza, de caridade e de coidado mutuo; mirando a grandeza crente, colma de graza e de amor verdadeiro, dos mellores de entre nós; e en nome de nosa propia fe, da esperanza do noso corazón, que sentimos verdadeira no máis fondo, por graza de Deus nós confesamos hoxe de novo cheos de alegría: é certo, Xesús verdadeiramente resucitou e camiña diante de nós, cara á patria verdadeira.

Nós cremos Nel, e no seu Pai e no noso Pai, que con Amor eterno deunos tal vencedor do mal e da morte, tan grande Salvador.

A nosa fe, que nace definitivamente na noite de Pascua, non poderá xa nunca deixar de cantar o “Aleluia” que leva no íntimo; de proclamar con toda a creación e en toda circunstancia, ata que se cumpra plenamente ao final dos tempos: irmáns, Cristo resucitou, amémonos uns a outros, e “alegrémonos, gocemos e démoslle grazas” a Deus[2].

Que así sexa.

Alfonso,
Bispo de Lugo

[2] Ap 19,7